

Mål C-535/19**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

12 juli 2019

Domstol som begär förhandsavgörande:

Augstākā tiesa (Senāts) (Högsta domstolen, Lettland)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

9 juli 2019

Klagande:

A

Motpart:

Veselības ministrija (folkhälsoministeriet, Lettland)

Saken i det nationella målet

Överklagande av nationella myndigheters beslut att inte registrera en utländsk medborgare i systemet avseende förmånstagare av hälso- och sjukvård på statens bekostnad och att neka honom europeiskt sjukförsäkringskort.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Med stöd av artikel 267 FEUF har den hänskjutande domstolen begärt tolkning av förordning nr 883/2004 och direktiv nr 2004/38, samt artiklarna 18 FEUF, 20 FEUF och 21 FEUF, för att fastställa tillämpligheten av förordning nr 883/2004 vad gäller offentliga hälso- och sjukvårdstjänster, samt under vilka villkor en medlemsstat kan neka en utländsk medborgare, tillika unionsmedborgare, tillgång till hälso- och sjukvård. Den hänskjutande domstolen frågar sig även om en situation där den ifrågavarande personen nekas rätt att erhålla hälso- och sjukvård på statens bekostnad i samtliga berörda medlemsstater kan vara berättigad.

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

- 1) Ska offentlig hälso- och sjukvård anses ingå i begreppet ”förmåner vid sjukdom” i den mening som avses i artikel 3.1 a i förordning nr 883/2004?
- 2) För det fall fråga 1 besvaras jakande, är det tillåtet för medlemsstaterna, enligt artikel 4 i förordning nr 883/2004 och artikel 24 i direktiv 2004/38 att, i syfte att undvika orimliga ansökningar om sociala förmåner avseende hälso- och sjukvård, neka icke-yrkesverksamma unionsmedborgare sådana förmåner, vilka beviljas medlemsstatens egna medborgare och familjemedlemmar till unionsmedborgare som befinner sig i samma situation men som är yrkesverksamma?
- 3) För det fall fråga 2 besvaras nekande, är det tillåtet för medlemsstaterna, enligt artikel 18 och 21 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF) samt artikel 24 i direktiv 2004/38 att, i syfte att undvika orimliga ansökningar om sociala förmåner avseende hälso- och sjukvård, neka icke-yrkesverksamma unionsmedborgare sådana förmåner, vilka beviljas medlemsstatens egna medborgare och familjemedlemmar till unionsmedborgare som befinner sig i samma situation men som är yrkesverksamma?
- 4) Är en situation där en unionsmedborgare, som utövar sin rätt till fri rörlighet, nekas offentliga hälso- och sjukvårdstjänster på bekostnad av staten i samtliga berörda medlemsstater i det aktuella ärendet, förenlig med artikel 11.3 e i förordning nr 883/2004?
- 5) Är en situation där en unionsmedborgare, som utövar sin rätt till fri rörlighet, nekas offentliga hälso- och sjukvårdstjänster på bekostnad av staten i samtliga berörda medlemsstater i det aktuella ärendet, förenlig med artiklarna 18, 20.1 och 21 FEUF?
- 6) Ska laglig uppehållsrätt, i den mening som avses i artikel 7.1 b i direktiv 2004/38, tolkas så att den kan ge en person rätt att få tillgång till det sociala biståndssystemet och även på så sätt att den kan utgöra en anledning att utesluta personen från detta system? Ska det i förevarande fall beaktas att den omständigheten att sökanden har komplett sjukförsäkring, vilket utgör ett villkor för laglig uppehållsrätt enligt direktiv 2004/38, kan motivera att han ska nekas registrering i hälso- och sjukvårdssystemet på statens bekostnad?

Tillämpliga unionsbestämmelser

Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF): Artiklarna 18, 20.1, 20.2 första stycket a, 21 och 168.7.

Direktiv 2004/38/EG om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier: Skälen 1–4 och 10 samt artiklarna 7.1 b, 14.1, 14.2 och 24.

Förordning nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen: Skäl 45 samt artiklarna 3.1 a, 5, 4 och 11.3 e.

Domstolens praxis

EU-domstolens domar:

- av den 27 mars 1985, Hoeckx (C-249/83, EU:C:1985:139), punkt 12,
- av den 27 mars 1985, Scriver och Cole (C-122/84, EU:C:1985:145), punkt 19,
- av den 12 juni 1986, Ten Holder (C-302/84, EU:C:1986:242), punkt 21,
- av den 16 juli 1992, Hughes (C-78/91, EU:C:1992:331), punkt 17,
- av den 11 juli 1996, Otte/Tyskland (C-25/95, EU:C:1996:295), punkt 22,
- av den 5 juni 1997, Land Nordrhein-Westfalen/Uecker och Jacquet/Land Nordrhein-Westfalen (C-64/96, EU:C:1997:285), punkt 23,
- av den 5 mars 1998, Molenaar (C-160/96, EU:C:1998:84), punkter 19, 20 och 21,
- av den 20 september 2001, Grzelczyk (C-184/99, EU:C:2001:458), punkt 31,
- av den 11 juli 2002, D’Hoop (C-224/98, EU:C:2002:432), punkt 28,
- av den 17 september 2002, Baumbast och R (C-413/99, EU:C:2002:493), punkter 84 och följande, samt 91,
- av den 7 november 2002, Maaheimo (C-333/00, EU:C:2002:641), punkt 23,
- av den 2 oktober 2003, Garcia Avello (C-148/02, EU:C:2003:539), punkt 26,
- av den 7 september 2004, Trojani, C-456/02, EU:C:2004:488, punkter 31 och följande,
- av den 19 oktober 2004, Zhu och Chen (C-200/02, EU:C:2004:639), punkt 32,
- av den 15 mars 2005, Bidar (C-209/03, EU:C:2005:169), punkt 33,
- av den 12 juli 2005, Schempp (C-403/03, EU:C:2005:446), punkter 17, 18 och 20,
- av den 18 juli 2006, De Cuyper (C-406/04, EU:C:2006:491), punkt 23,

av den 1 april 2008, Gouvernement de la Communauté française och Gouvernement wallon (C-212/06, EU:C:2008:178), punkt 39,

av den 22 maj 2008, Nerkowska (C-499/06, EU:C:2008:300), punkter 26 och 29,

av den 25 juli 2008, Metock m.fl. (C-127/08, EU:C:2008:449), punkt 82,

av den 4 mars 2010, Chakroun (C-578/08, EU:C:2010:117), punkt 43,

av den 5 maj 2011, McCarthy (C-434/09, EU:C:2011:277), punkt 39,

av den 30 juni 2011, da Silva Martins (C-388/09, EU:C:2011:439), punkter 38 och där angiven rättspraxis, samt 41,

av den 24 april 2012, Kamberaj (C-571/10, EU:C:2012:233), punkt 86,

av den 21 februari 2013, N. (C-46/12, EU:C:2013:97), punkter 27 och 28,

av den 19 september 2013, Brey (C-140/12, EU:C:2013:565), punkter 46, 70 och 71,

av den 11 november 2014, Dano (C-333/13, EU:C:2014:2358), punkter 59 och 60,

av den 26 februari 2015, Martens (C-359/13, EU:C:2015:118), punkt 25,

av den 15 september 2015, Alimanovic (C-67/14, EU:C:2015:597), punkt 62, och generaladvokatens förslag till avgörande i samma mål, punkt 85,

av den 16 september 2015, Kommissionen/Slovakien (C-433/13, EU:C:2015:602), punkter 70, 71 och 73,

av den 25 februari 2016, García Nieto m.fl. (C-299/14, EU:C:2016:114), punkter 38 och 50,

av den 14 juni 2016, Kommissionen/Reino Unido (C-308/14, EU:C:2016:436), punkt 76,

av den 30 maj 2018, Czerwiński (C-517/16, EU:C:2018:350), punkt 33,

av den 25 juli 2018, A (C-679/16, EU:C:2018:601), punkter 33, 56, 57 och 60, samt

Generaladvokaten [Wathelets] förslag till avgörande av den 26 juli 2017 i målet Gusa (C-442/16, EU:C:2017:607), punkt 52.

Anförda nationella bestämmelser

Ārstniecības likums (Lagen om medicinsk behandling) (i kraft sedan den 31 december 2017): Artikel 17.

Veselības aprūpes finansēšanas likums (Lagen om finansiering av hälso- och sjukvård) (i kraft sedan den 1 januari 2018): Artiklarna 7, 9 och 11.

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Klaganden är en italiensk medborgare som har ingått äktenskap med en lettisk medborgare. I slutet av år 2015 eller i januari år 2016 flyttade klaganden från Italien för att bo med sin familj i Lettland. Klaganden har för avsikt att förbli i Lettland på lång sikt under sina barns uppväxt. Klaganden är folkbokförd i Lettland. Klaganden har anfört att han är en högt kvalificerad ingenjör och var arbetssökande under den tidpunkt då han väckte talan. Enligt hans uppfattning bör arbetssökandet tolkas som en vilja att integrera sig i det lettiska samhället och bör medföra att han ska uppfattas som en medlem av detta samhälle med kompletta rättigheter i likhet med lettiska medborgare. Klaganden befinner sig för närvarande i ett anställningsförhållande. Hans uppehälle i Lettland har sin grund i ett certifikat om registrerat EU-medborgarskap som enligt lettisk rätt anses motsvara ett temporärt uppehållstillstånd.
- 2 I slutet av år 2015 informerade klaganden behöriga italienska myndigheter om att han hade flyttat till Lettland. Till följd av detta registrerades han i A.I.R.E (*Anagrafe degli Italiani Residenti all'Estero*), ett register över italienska medborgare som bor i utlandet. Där registreras personer som flyttar för att bo utanför Italien under en period som överstiger 12 månader. Eftersom de personer som förs in i detta register har hemvist i utlandet saknar de rätt till offentlig hälso- och sjukvård i Italien.
- 3 Den 22 januari 2016 ansökte klaganden vid Latvijas Nacionālajais veselības dienests (den nationella hälsomyndigheten i Lettland) om att registreras i systemet avseende förmånstagare av hälso- och sjukvård och att beviljas europeiskt sjukförsäkringskort. Genom beslut av den 17 februari 2016 avslog hälsomyndigheten klagandens ansökan om att föras in i systemet och nekade honom europeiskt sjukförsäkringskort. Veselības ministrija (hälsoministeriet) bekräftade hälsomyndighetens beslut genom beslut av den 8 juli 2016 och framhöll att det följer av artikel 17 första stycket i lagen om medicinsk behandling att unionsmedborgare som inte arbetar för egen eller annans räkning utesluts från den kategori av personer som kan erhålla hälso- och sjukvård på statens bekostnad. Eftersom klaganden varken arbetar för egen eller annans räkning i Lettland och är en italiensk medborgare som uppehåller sig i Lettland på grundval av ett certifikat om registrerat EU-medborgarskap innefattas han inte i den kategori av personer som omnämns i artikel 17 i lagen om medicinsk behandling, för vilka dessa tjänster kan erhållas på statens bekostnad. Enligt artikel 17 femte stycket i lagen om medicinsk behandling ska klaganden betala för erhållna hälso- och sjukvårdstjänster.

- 4 Klaganden överklagade hälsoministeriets beslut till Administratīvā rajona tiesa (förvaltningsdomstolen i första instans, Lettland), som avslag överklagandet.
- 5 Efter att ha prövat målet avslag Administratīvā apgabaltiesa (regionala förvaltningsdomstolen) överklagandet genom dom av den 5 januari 2018 med den motivering som anges nedan.
- 6 Klaganden är en unionssmedborgare som inte bedriver någon ekonomisk verksamhet, med hemvist i Lettland. Enligt artikel 11.3 e i förordning nr 883/2004 ska följaktligen lettisk lagstiftning tillämpas i förevarande fall, däribland artikel 17 i lagen om medicinsk behandling. Klaganden ingår inte i den kategori av personer som omnämns i artikel 17 i lagen om medicinsk behandling, för vilka hälso- och sjukvårdstjänster kan erhållas på statens bekostnad. Klaganden ska följaktligen enligt artikel 17 femte stycket i lagen om medicinsk behandling betala för att erhålla sådana tjänster.
- 7 Enligt artiklarna 7.1 b, 14.1, 14.2 och 24 i direktiv 2004/38, samt i enlighet med EU-domstolens rättspraxis, är en medlemsstat inte skyldig att bevilja en medborgare från en annan medlemsstat rätten att erhålla socialt bistånd under en period som överstiger tre månader men inte är längre än fem år. Denna regel eftersträvar det legitima målet att skydda den mottagande medlemsstatens ekonomiska intressen. Klaganden önskar erhålla komplett hälso- och sjukvård i Lettland men han uppfyller inga av de villkor som anges i förordning nr 883/2004 (varken de i artikel 17 eller de i artikel 12, och inte heller de i artiklarna 23-26) för att denna rätt ska beviljas.
- 8 Av artikel 168.7 FEUF och EU-domstolens rättspraxis framgår att Lettland kan anta särskilda bestämmelser för sitt eget socialförsäkringssystem och att detta system inte kan anses vara diskriminerande enbart av den anledningen att det får negativa effekter för klaganden. Såväl i rättspraxis från EU-domstolen som från Satversmes tiesa (Författningsdomstolen, Lettland) har systematiskt erkänts att Lettland har utrymme att skönsmässigt bedöma, med beaktande av att offentliga medel är begränsade, vilka kategorier av personer som har rätt att erhålla hälso- och sjukvårdstjänster på statens bekostnad.
- 9 Fastän klaganden lagligen uppehåller sig i Lettland i enlighet med villkoren i artikel 7.1 b i direktiv 2004/38 och har rätt att åberopa principen om icke-diskriminering i artikel 24.1 i detta direktiv, är särbehandlingen motiverad eftersom den har sin grund i objektiva skäl och det legitima ändamålet att skydda offentliga medel och andra personers rätt att erhålla hälso- och sjukvård på statens bekostnad. I förevarande fall är denna behandling för övrigt proportionerlig. Eftersom staten garanterar klaganden akut sjukvård är vikten av sjukförsäkring inte oproportionerligt hög och denna situation pågår endast till när personen får permanent uppehållstillstånd (efter fem år).

- 10 Enligt lettisk lagstiftning kan endast personer som har rätt att erhålla hälso- och sjukvård på statens bekostnad beviljas ett europeiskt sjukförsäkringskort. Klaganden kan följaktligen inte beviljas ett sådant sjukförsäkringskort.
- 11 Det förhållandet att klaganden är unionsmedborgare kan inte jämföras med förhållandena för lettiska medborgare då klaganden inte har samma rättigheter som lettiska medborgare. Den fria rörligheten för personer är inte ovillkorlig. Den mottagande medlemsstaten har rätt att tillämpa andra regler på sina medborgare med stöd av de objektiva skäl som ligger till grund för lagstiftningen i denna medlemsstat och för att skydda sina intressen som mottagande medlemsstat, på så sätt att medborgare från andra medlemsstater inte blir en orimlig börda för dess socialförsäkringssystem.
- 12 En familjemedlem till en unionsmedborgare som arbetar i Lettland (vilken har rätt att erhålla hälso- och sjukvård på statens bekostnad enligt artikel 17 första stycket 3 i lagen om medicinsk behandling) kan inte jämföras med en [utländsk] familjemedlem till en lettisk medborgare som arbetar i Lettland (som inte har rätt att erhålla hälso- och sjukvård på statens bekostnad). Den omständigheten att en lettisk medborgare arbetar i Lettland innebär inte att det föreligger någon gränsöverskridande faktor och i denna situation utövar de lettiska medborgare inte sin rätt till fri rörlighet. När unionsmedborgare utövar sin rätt till fri rörlighet är de vidare föremål för vissa fastställda villkor som är beroende av frågan både huruvida unionsmedborgaren arbetar för egen räkning och huruvida detta sker utanför hemvistmedlemsstaten.
- 13 Klaganden överklagade Apgabaltiesas dom till Senāts.

Parternas huvudargument

- 14 Enligt **klaganden** har Apgabaltiesas felaktigt tillämpat begreppet ”socialt bistånd” vad avser honom. Klaganden önskade få rätt till socialförsäkring, inte till socialt bistånd.
- 15 Klaganden hävdar att Apgabaltiesa felaktigt tolkade förhållandet mellan direktiv 2004/38 och förordning nr 883/2004 genom sin bedömning att artikel 7.1 b i direktiv 2004/38 skulle tillämpas på rätten till den socialförsäkring som klaganden hade ansökt om.
- 16 Enligt klaganden bedömde Apgabaltiesa felaktigt att den särbehandling som direktiv 2004/38 ger upphov till vad avser rätten för en unionsmedborgare som inte utövar någon ekonomisk verksamhet att erhålla socialt bistånd i andra medlemsstater, omfattade rätten till socialförsäkring. Enligt förordning nr 883/2004 omfattas klaganden av lettisk lagstiftning vad gäller rätten till socialförsäkring. Enligt artikel 4 i förordning nr 883/2004 har unionsmedborgare som inte utövar någon ekonomisk verksamhet rätt till socialförsäkringsförmåner, till exempel hälso- och sjukvårdstjänster, på samma villkor som medborgarna i medlemsstaten.

- 17 Det legitima syftet att begränsa rätten för unionsmedborgare som inte utövar någon ekonomisk verksamhet till socialt bistånd i andra medlemsstater i unionen avser de fall där frågan uppkommer huruvida en unionsmedborgare ursprungligen uppfyller villkoren i artikel 7.1 b i direktiv 2004/38. Om dessa är uppfyllda ska inte frågan avseende begränsningarna av sociala förmåner och socialt bistånd prövas.
- 18 Den skillnad i behandling som har tillämpats på klaganden, enligt artikel 4 i förordning nr 883/2004, är inte proportionerlig eftersom sökanden varken kunde erhålla hälso- och sjukvård i Italien eller i den medlemsstat där han för närvarande har hemvist och som är centrum för hans intressen. Klaganden önskar inte dra förmån av något socialförsäkringssystem i någon annan medlemsstat utan enbart att förenas med sin familj.
- 19 Även om det antas att begreppet socialt bistånd kan tillämpas på klaganden kan denna rätt inte automatiskt nekas en unionsmedborgare som inte utövar någon ekonomisk verksamhet, utan att relevanta sakförhållanden prövas mot bakgrund av medborgarens integrering i samhället eller proportionaliteten av det beviljade stödet till den berörda personen bedöms i förhållande till systemet för socialt bistånd i denna medlemsstat i dess helhet.
- 20 Rätten till likabehandling för unionsmedborgare som inte utövar någon ekonomisk verksamhet beror enbart på om de uppfyller villkoren i artikel 7.1 b i direktiv 2004/38 när de bor i ett visst land. Detta följer av såväl artikel 18 FEUF som av artikel 24 i direktiv 2004/38 och artikel 4 i förordning nr 883/2004.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 21 Det ska i förevarande fall prövas huruvida klaganden helt berövas rätten att erhålla medicinsk behandling (hälso- och sjukvård) på bekostnad av staten enligt artikel 17 i lagen om medicinsk behandling (nu artiklarna 9 och 11 i lagen om finansiering av hälso- och sjukvård), varigenom artikel 7.1 b i direktiv 2004/38 införlivas med lettisk lagstiftning.
- 22 Fastän klaganden enligt egen uppgift för närvarande befinner sig i ett anställningsförhållande har han ändå rätt att få fastställt att han skulle ha varit berättigad att erhålla ett positivt besked, bland annat för att denna situation ska kunna undvikas i framtiden. Detta intresse ska erkännas som ett legitimt syfte för att förfarandet ska fortsätta.
- 23 Enligt Senäts är detta mål relevant för ett antal av EU:s grundläggande värderingar, nämligen, för det första unionsmedborgarskapet (artikel 20 FEUF), för det andra den fria rörligheten och rätten att fritt uppehålla sig, vilket är en grundläggande princip som följer av unionsmedborgarskapet (artikel 20.2 a och 21 FEUF) och, för det tredje, förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet (artikel 18 FEUF).

- 24 Vad gäller direktiv 2004/38 och förordning nr 883/2004 är syftena för dessa principer nära sammankopplade med unionsmedborgares rätt till fri rörlighet.
- 25 Av de fyra första skälen i direktiv 2004/38 och artikel 1 a i samma direktiv framgår att det huvudsakliga syftet med detta direktiv är att underlätta och säkerställa unionsmedborgares grundläggande rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (domen i målet Brey, punkt 71, samt domen i målet Metock m.fl., punkt 82). Detta avspeglas även av direktivets titel.
- 26 Förordning nr 883/2004 antogs för att harmonisera medlemsstaternas socialförsäkringssystem för att rätten till fri rörlighet för personer ska kunna utövas effektivt (skäl 45 i denna förordning) och för att bidra till att förbättra människors levnadsstandard och arbetsvillkor (skäl 1 i förordningen), (domen i målet Brey, punkt 41 och där angiven rättspraxis).
- 27 Samtidigt anges andra syften med direktiv 2004/38 i skäl 10 i detta. Unionsmedborgare som utövar sin rätt till fri rörlighet får nämligen inte bli en orimlig belastning för den mottagande medlemsstatens sociala biståndssystem under den första tiden av vistelsen. Detta andra mål existerar dock enbart med anledning av det första: Direktivet syftar till att underlätta utövandet av uppehållsrätten samtidigt som medlemsstaterna har ansett att det var nödvändigt att se till att det ekonomiska ansvaret för friheten kontrolleras (generaladvokaten Wathelets förslag till avgörande i målet Gusa, punkt 52).
- 28 Med beaktande av intresset att skydda medlemsstaternas finanser fastställs i direktivet ett antal villkor för och begränsningar av rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom Europeiska unionen, vilka tillåts enligt artiklarna 20 och 21 FEUF. I förevarande fall är det relevanta villkoret i artikel 7.1 b i direktiv 2004/38 för att en unionsmedborgare som inte utövar någon ekonomisk verksamhet ges uppehållsrätt i den mottagande medlemsstaten (för en längre tid än tre månader) att den berörda personen har tillräckliga tillgångar för att inte bli en belastning för den mottagande medlemsstatens sociala biståndssystem under vistelsen, samt har en heltäckande sjukförsäkring som gäller i den mottagande medlemsstaten.
- 29 Behöriga myndigheter har i förevarande fall tillämpat såväl bestämmelserna i direktiv 2004/38 som de i förordning nr 883/2004. Senäts betvivlar inte tillämpligheten av direktiv 2004/38 men anser att **frågan huruvida förordning nr 883/2004 är relevant i förevarande fall** bör klargöras.
- 30 EU-domstolen har slagit fast att distinktionen mellan de förmåner som omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 883/2004 och de förmåner som faller utanför detta område huvudsakligen grundas på varje förmåns grundläggande kännetecken, bland annat dess syfte och villkor för beviljande, och inte på om en förmån kvalificeras som en social trygghetsförmån eller inte i nationell lagstiftning (domar i målen Molenaar, punkt 19, kommissionen/Slovakien, punkt 70, och Czerwiński, punkt 33).

- 31 En förmån kan enligt fast rättspraxis anses vara en social trygghetsförmån om den beviljas mottagaren, utan någon individuell och skönmässig bedömning av dennes personliga behov, på grundval av en situation som definieras i lag och den hänför sig till någon av de risker som uttryckligen anges i artikel 3.1 i förordning nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (domarna i målen *Silva Martins*, punkt 38 och där angiven rättspraxis, samt kommissionen/Slovakien, punkt 71).
- 32 Enligt fast rättspraxis är det första av de två villkoren uppfyllt när en förmån beviljas på grundval av objektiva kriterier som, så snart de är uppfyllda, ger rätt till förmånen utan att den behöriga myndigheten kan beakta andra personliga omständigheter (domar i målen *Hughes*, punkt 17, *Molenaar*, punkt 21, *Maaheimo*, punkt 3, *De Cuyper*, punkt 23, *Hughes*, punkt 17, kommissionen/Slovakien, punkt 73, och *A*, punkt 34).
- 33 Med hänsyn till den kumulativa karaktären av de två ovan angivna villkoren medför den omständigheten att ett av dem inte är uppfyllt att förmånen i fråga inte omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 883/2004 (dom *A*, punkt 33). Eftersom förteckningen i artikel 3.1 i förordning nr 883/2004 uttömmande är en förmån som saknar samband med täckningen av de risker som räknas upp i denna artikel, under alla omständigheter, utesluten från tillämpningsområdet för förordning nr 883/2004 (domar i målen *Hoeckx*, punkt 12, *Scrivner och Cole*, punkt 19, *Otte/Tyskland*, punkt 22, *Molenaar*, punkt 20, samt *da Silva Martins*, punkt 41).
- 34 Det lettiska systemet för hälso- och sjukvård grundar sig egentligen huvudsakligen på tillhandahållande av hälso- och sjukvårdstjänster på statens bekostnad, vilket finansieras genom uppburna skatter. Från och med år 2018 finansieras systemet även genom obligatoriska inbetalningar till den statliga socialförsäkringskassan. Patientavgifter, medel från valbara försäkringar, finansiering från kommunala medel enligt kommunala bestämmelser, vårdinrättingars intäkter och privata investeringar i vårdcentraler utgör också källor till finansiering av hälso- och sjukvård. Generellt sett kan finansieringen av hälso- och sjukvården i Lettland sägas vara huvudsakligen offentlig. Mot denna bakgrund kan hälso- och sjukvårdssystemet i Lettland beskrivas som en obligatorisk nationell sjukförsäkring. I lagen om offentliga utgifter, i den version som var i kraft under det år som är relevant för detta mål, fastställs omfattningen av denna finansiering.
- 35 Enligt lettisk lagstiftning har olika i lagen fastställda kategorier av personer rätt att erhålla hälso- och sjukvård på statens bekostnad. Övriga personer som är bosatta i Lettland kan erhålla medicinsk behandling för de avgifter som tillämpas av varje vårdinrättning eller de avgifter som fastställs för specialisttjänster.
- 36 Unionsmedborgare som inte utövar någon yrkesverksamhet för egen eller annans räkning i Lettland omfattas inte av de kategorier av personer som kan erhålla hälso- och sjukvård på statens bekostnad.

- 37 Med beaktande av detta tillhandahålls varje lettisk invånare som omfattas av någon av de i lag fastställda kategorierna hälso- och sjukvårdstjänster, oavsett de ekonomiska medel som denna person förfogar över. De kriterier som ska beaktas för att bedöma huruvida en person omfattas av någon av dessa kategorier är klart objektiva och beskriver de villkor som denna ska uppfylla för att registreras som förmånstagare av hälso- och sjukvårdstjänster och följaktligen för att erhålla sådana tjänster på statens bekostnad. Av lagstiftningen framgår inte att behöriga myndigheter har någon rätt eller skyldighet att beakta några andra personliga förhållanden. Av denna anledning skulle tillhandahållandet av hälso- och sjukvårdstjänster (såsom de sociala förmånerna i förevarande fall) kunna uppfylla det första villkoret för tillämpning av förordning nr 883/2004. På samma sätt skulle hälso- och sjukvårdstjänsterna kunna uppfylla kraven i artikel 3.1 a i förordning nr 883/2004.
- 38 Tillämpningen av förordning nr 883/2004 beror bland annat på beskaffenheten av formulär S1, som upprättas på grundval av denna förordning och utfärdas när en medborgare från en medlemsstat bor i en annan medlemsstat än den där medborgaren är försäkrad. I denna situation har medborgaren och dennes familjemedlemmar rätt till alla de förmåner i form av tjänster (som hälso- och sjukvårdstjänster) som föreskrivs enligt lagstiftningen i det land där vederbörande är bosatt på samma sätt som om de vore försäkrade i landet. I förevarande fall har klaganden emellertid inte mottagit detta formulär. Denna omständighet beror enbart på att behöriga italienska myndigheter, såsom framgår av uppgifterna i målet, ansåg att klaganden borde uteslutas ur Italiens hälso- och sjukvårdssystem vid flytten till Lettland, varför detta formulär inte skulle utfärdas till klaganden. I förevarande fall är även formulär E104 relevant. Detta formulär innehåller information om personens försäkringsperioder i det land som utfärdar formuläret (i detta fall Italien).
- 39 Det ska samtidigt beaktas att socialhjälp och medicinsk hjälp utesluts från tillämpningsområdet för förordning nr 883/2004 enligt artikel 3.5 i denna förordning.
- 40 Mot denna bakgrund är denna begäran om förhansavgörande nödvändig för att klargöra huruvida förordning nr 883/2004 är tillämplig på hälso- och sjukvårdstjänster.
- 41 **För det fall förordning nr 883/2004 är tillämplig i förevarande mål ska följande påpekanden göras.**
- 42 Syftet med artikel 11.3 e i förordning nr 883/2004 är att fastställa tillämplig nationell lagstiftning på rätten till de social-försäkringsförmåner som anges i artikel 3.1 i samma förordning när de bestämmelser som hänvisas till i artikel 11.3 a-d i förordningen inte är tillämpliga på en person, i synnerhet en person som inte utövar någon ekonomisk verksamhet. Syftet med artikel 11.3 e i förordning nr 883/2004 är såväl att undvika att flera nationella lagstiftningar tillämpas samtidigt på en viss situation och de komplikationer som det kan medföra, som att förhindra

att de personer som omfattas av förordningens tillämpningsområde berövas socialförsäkringsskydd på grund av att det inte finns någon tillämplig lagstiftning (se, analogt, domen i målet Brey, punkt [40] och följande).

- 43 Systemet med lagvalsregler i förordning nr 883/2004 kännetecknas av att det fråntar lagstiftaren i varje medlemsstat befogenhet att fastställa räckvidden och villkoren för tillämpningen av den nationella lagstiftningen, såväl vad avser de individer som är föremål för denna lagstiftning som det territorium inom vilket dessa nationella bestämmelser får effekt (se domen i målet Ten Holder, punkt 21).
- 44 Med beaktande av att klaganden i förevarande fall nekas tillgång till både det italienska och det lettiska hälso- och sjukvårdssystemet har en situation uppstått där klaganden helt saknar skydd inom social trygghet. Denna situation har uppstått till följd av att klaganden har utövat sin rätt till fri rörlighet. En situation där en person utesluts från socialförsäkringssystemen i samtliga berörda medlemsstater i unionen borde inte vara tillåtlig. Såsom framgår av ovannämnda rättspraxis från EU-domstolen har artikel 11.3 e i förordning nr 883/2004 införts just för att förhindra att en sådan situation uppstår. Samtidigt står det inte klart att en medlemsstat har gjort fel genom att tillämpa sin egen lagstiftning — Italien genom att ha uteslutit klaganden från sitt hälso- och sjukvårdssystem vid dennes flytt, eller Lettland genom att inte ge klaganden tillgång till sitt nationella hälso- och sjukvårdssystem eftersom denne inte hade något arbete vid det tillfälle då han ansökte om detta.
- 45 **Om bestämmelserna i förordning nr 883/2004 inte är tillämpliga i förevarande mål**, med beaktande av att klaganden är en unionsmedborgare, bör det fastställas huruvida den lösning som föreskrivs enligt lettisk lagstiftning är förenlig med artiklarna 18 och 21 FEUF.
- 46 Såsom EU-domstolen har slagit fast är ställningen som unionsmedborgare avsedd att vara den grundläggande ställningen för medlemsstaternas medborgare så att de medborgare som befinner sig i samma ställning inom ramen för EUF-fördragets materiella tillämpningsområde ska kunna få samma behandling i rättsligt hänseende, oberoende av deras nationalitet och med förbehåll för de uttryckliga undantag som föreskrivs i det avseendet (se domar i målen Grzelczyk, punkt 31, D’Hoop, punkt 28, och N., punkt 27).
- 47 EU-domstolen har även klargjort att alla unionsmedborgare kan åberopa förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet i artikel 18 FEUF i alla situationer som omfattas av unionsrättens materiella tillämpningsområde. Dessa situationer innefattar dem som rör rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, vilken erkänns i artiklarna 20.2 första stycket och 21 a FEUF (se domar i målen N., punkt 28 och där angiven rättspraxis, samt Dano, punkt 59).
- 48 Det följer också av fast rättspraxis att en nationell lagstiftning som missgynnar vissa medborgare i den berörda medlemsstaten endast på grund av att de har

utnyttjat rätten att fritt röra sig och uppehålla sig i en annan medlemsstat utgör en begränsning av de friheter som tillkommer varje unionsmedborgare enligt artikel 21.1 FEUF (se domar i målen Martens, punkt 25, och A, punkt 60).

- 49 I den dom som EU-domstolen meddelade i målet Trojani slog domstolen fast att när en unionsmedborgare har uppehållstillstånd i en medlemsstat, kan han eller hon åberopa artikel 18 FEUF för att göra anspråk på en social förmån på samma villkor som medborgarna i denna medlemsstat (domen i målet Trojani, punkt 46).
- 50 Situationen i förevarande fall tyder på att det kan ha skett ett allvarligt åsidosättande av klagandens rättigheter, ett åsidosättande som begränsar dennes rätt till fri rörlighet och förvägrar honom de rättigheter avseende vilka Europeiska unionen har antagit ett antal harmoniserade regler gällande social säkerhet och socialt bistånd. Enbart av den anledningen att han är unionsmedborgare har klaganden nämligen rätt till hälso- och sjukvård, vilket omfattas av ovan nämnda regler. Av denna anledning innebär detta förhållande att klaganden ska beviljas de sökta förmånerna. Då det inte finns några regler i sekundärrätten på grundval av vilka klaganden har ansökt om hälso- och sjukvård på statens bekostnad, åberopar han enbart det förhållandet att han är unionsmedborgare.
- 51 De möjligheter som fördraget ger i fråga om fri rörlighet för unionsmedborgare kan nämligen inte få full verkan om en medborgare i en medlemsstat kan avhållas från att utnyttja dem på grund av att det uppställs hinder för hans eller hennes vistelse i en annan medlemsstat i form av bestämmelser i vederbörandes ursprungsstat som medför nackdelar för medborgaren enbart på grund av att han eller hon har utnyttjat dessa möjligheter (domar i målen Martens, punkt 26, och A, punkt 61).
- 52 I artikel 18 FEUF föreskrivs att all diskriminering på grund av nationalitet, inom fördragets tillämpningsområde och utan att det påverkar tillämpningen av någon särskild bestämmelse i fördragen, ska vara förbjuden. Samtidigt har EU-domstolen konstaterat att rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier har gränser. I artikel 20.2 andra stycket FEUF anges särskilt att de rättigheter som föreskrivs i denna artikel ska utövas enligt de villkor och begränsningar som fastställs i fördragen och genom de åtgärder som beslutats med tillämpning av dessa. Enligt artikel 21.1 FEUF erkänns varje unionsmedborgares rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier endast inom de begränsningar och villkor som föreskrivs i fördragen och i bestämmelserna om genomförande av fördragen (domar i målen Brey, punkt 46 samt där angiven rättspraxis, Dano, punkt 60, Baumbest och R., punkterna 84 samt följande, samt Trojani, punkterna 31 och följande).
- 53 En begränsning av den fria rörligheten kan endast vara motiverad enligt unionsrätten om den grundar sig på objektiva skäl av allmänintresse som inte är beroende av de berörda personernas nationalitet och om den står i proportion till ett legitimt mål som eftersträvas i nationell rätt. Det följer av EU-domstolens praxis att en åtgärd är proportionerlig om den är ägnad att säkerställa att det

eftersträvade målet uppnås och inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål (domar i målen Martens, punkt 34 och där angiven rättspraxis, samt A, punkt 67).

- 54 Enligt italiensk lagstiftning förlorar en italiensk medborgare som är folkbokförd i utlandet sin rätt att erhålla hälso- och sjukvård från denna medlemsstat i utlandet. Om den lettiska lagstiftningen är förenlig med bestämmelserna i direktiv 2004/38 och förordning nr 883/2004 uppstår en situation där klaganden saknar tillgång till offentlig sjukvård från någon medlemsstat. Denna situation är enligt Senäts oförenlig med unionens ansträngningar för att säkerställa den fria rörligheten för personer mellan medlemsstaterna och den europeiska integrationen.
- 55 EU-domstolen har redan fått tillfälle att pröva frågan gällande förhållandet mellan direktiv 2004/38 och förordning nr 883/2004. Enligt Senäts uppfattning är det mål som har störst relevans för omständigheterna i förevarande fall domen i målet Brey. Fram tills nu har emellertid inget mål prövats med direkt anknytning till unionsmedborgares tillgång till offentlig hälso- och sjukvård i medlemsstater där sådan hälso- och sjukvård tillhandahålls deras egna medborgare.
- 56 EU-domstolen har slagit fast att förordning nr 883/2004 visserligen har som syfte att garantera att unionsmedborgare vilka utnyttjat den fria rörligheten för arbetstagare ska kunna behålla vissa sociala trygghetsförmåner som beviljats dem i deras ursprungliga medlemsstat, men att direktiv 2004/38 ger den mottagande medlemsstaten möjlighet att föreskriva lagliga begränsningar, vad gäller beviljandet av socialt bistånd, för unionsmedborgare som inte eller inte längre är arbetstagare, så att de inte blir en orimlig börda för den mottagande medlemsstatens sociala biståndssystem (domen i målet Brey, punkt 57).
- 57 EU-domstolen har nämnt arbetares rätt till fri rörlighet och den rättighet, som följer av den förstnämnda, att erhålla sociala förmåner. Klaganden har påpekat att han flyttade till Lettland för att ansluta sig till sin familj. Fastän artikel 11.3 e i förordning nr 883/2004 såsom ovan har angetts tillämpas på personer som inte utövar någon ekonomisk verksamhet är det rimligt att denna fråga även ska prövas utifrån perspektivet avseende den fria rörligheten för arbetstagare. Klaganden har mottagit formulär E104 som innehåller information om personens försäkringsperioder i det land som utfärdar formuläret. Det kan således vara möjligt att klaganden uppfyller villkoret avseende att vara arbetstagare i Italien och att han genom att flytta till Lettland även utövade sin rätt till fri rörlighet som arbetstagare. Klaganden har dessutom sökt arbete sedan han flyttade till Lettland och befinner sig i ett anställningsförhållande sedan januari år 2018. Samtidigt, med beaktande av att klaganden vid sin flytt till Lettland inte var (eller upphörde att vara) arbetstagare, är det motiverat att enligt direktiv 2004/83 uppställa, såsom ovan har omnämnts, vissa begränsningar av de förmåner som kan beviljas, för att personen inte ska bli en börda för det lettiska hälso- och sjukvårdssystemet.
- 58 I artikel 24 i direktiv 2004/38 och artikel 4 i förordning nr 883/2004 anges räckvidden av **principen om icke-diskriminering**, enligt artikel 18 FEUF, av

unionsmedborgare som utövar sin rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaterna territorier. Senäts ifrågasätter om principen om likabehandling har åsidosatts i förevarande fall genom att klaganden som är en italiensk medborgare som har utövat sin rätt till fri rörlighet hamnar i en situation där han behandlas mindre förmånligt än lettiska medborgare och familjemedlemmar till en unionsmedborgare som har flyttat till Lettland på grund av arbetsskäl.

- 59 I förevarande fall har lettiska myndigheter påpekat att skyddet av Lettlands ekonomiska resurser är ett legitimt skäl för begränsningar av beviljandet av sociala förmåner. Detta kan vara ett legitimt skäl men Senäts betvivlar att detta skäl är proportionerligt i förevarande mål.
- 60 Med beaktande av att rätten till fri rörlighet såsom grundläggande unionsrättslig princip är huvudregeln, ska villkoren i artikel 7.1 b i direktiv 2004/38 tolkas strikt (domen i målet Brey, punkt 70, samt, se även, domar i målen Kamberaj, punkt 86 och Chakroun, punkt 43), inom ramarna för de begränsningar som uppställs av unionsrätten och proportionalitetsprincipen (domar i målen Baumbast och R, punkt 91, Zhu och Chen, punkt 32, samt Brey, punkt 70).
- 61 Vid prövningen huruvida en person blir en orimlig börda för en medlemsstats socialförsäkringssystem ska nationella myndigheter tillämpa de riktlinjer som följer av EU-domstolens rättspraxis, i synnerhet skyldigheten att beakta omständigheterna i varje enskilt fall.
- 62 Vad avser den individuella prövning som görs inom ramen för helhetsbedömningen av den belastning som ett beviljande av en förmån konkret skulle utgöra för det aktuella nationella sociala biståndssystemet som helhet betraktat, har EU-domstolen erinrat om följande. Stöd som beviljas en enskild sökande kan knappast anses utgöra en orimlig ”belastning” för en medlemsstat i den mening som avses i artikel 14.1 i direktiv 2004/38, vilken skulle kunna åvila den berörda medlemsstaten efter det att en enskild ansökan har framställts, utan frågan är här nödvändigtvis om den belastning som uppstår efter det att ansökan lagts till samtliga ingivna enskilda ansökningar (domar i målen Alimanovic, punkt 62 och García Nieto m.fl., punkt 50).
- 63 Domstolen har slagit fast att den omständigheten att den mottagande medlemsstaten automatiskt utesluter ekonomiskt icke aktiva medborgare från andra medlemsstater från att beviljas en viss social förmån, även för tiden efter de tre månader som avses i artikel 24.2 i direktiv 2004/38, inte är skäl nog för de behöriga myndigheterna i den mottagande medlemsstaten att för det fall den berördes tillgångar inte är tillräckliga i förhållande till det referensbelopp som fastställs för att beviljas nämnda förmån, göra en helhetsbedömning i enlighet med dels de krav som framgår av bland annat artiklarna 7.1 b och 8.4 i nämnda direktiv, dels proportionalitetsprincipen, av den belastning ett beviljande av förmånen skulle utgöra för den mottagande medlemsstatens sociala biståndssystem som helhet betraktat, mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i den berördes situation (domen i målet Brey punkt 77).

- 64 I förevarande fall har såväl behöriga lettiska myndigheter som underrätterna bedömt att denna konkreta situation i sig utgör en orimlig börda för det lettiska socialförsäkringssystemet. Mot bakgrund av EU-domstolens slutsatser kan det emellertid föreligga tvivel gällande dessa bedömningar. I förevarande fall är det klagandens särskilda situation som ska bedömas, med beaktande av till exempel de omständigheterna att klaganden har flyttat till Lettland för att ansluta sig till sin familj, att klaganden har arbetat i Italien och sökte arbete i Lettland samt har två minderåriga barn som är beroende av honom, vilka både är italienska och lettiska medborgare. Detta tyder på att klaganden har direkt personlig anknytning till Lettland, vilket innebär att han inte automatisk kan uteslutas från hälso- och sjukvårdssystemet på statens bekostnad.
- 65 Med avseende på rätten till sociala förmåner, kan en unionsmedborgare kräva att bli behandlad på samma sätt som medborgarna i den mottagande medlemsstaten med stöd av artikel 24.1 i direktiv 2004/38 endast om vistelsen i den mottagande medlemsstaten uppfyller villkoren i direktiv 2004/38 (domar i målen *Dano*, punkt 69, *Alimanovic*, punkt 49, och *García-Nieto m.fl.*, punkt 38). Det finns inte något som hindrar en nationell lagstiftning som, för att bevilja sociala förmåner till icke yrkesverksamma medborgare, uppställer krav på att medborgarna uppfyller villkoren för att ha uppehållsrätt i den mottagande medlemsstaten (domar i målen *Brey*, punkt 44, och *Dano*, punkt 69, samt generaladvokatens förslag till avgörande i målet *kommissionen/Reino Unido*, punkt 77). EU-domstolen har emellertid funnit att det inte är säkert att en sådan lagstiftning inte utgör indirekt diskriminering. Den ska följaktligen, för att vara motiverad, eftersträva ett legitimt mål och inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål (domen i målet *kommissionen/Reino Unido*, punkt 76).
- 66 I förevarande fall är det ostridigt att klaganden uppfyller villkoren för laglig vistelse enligt artikel 7.1 b i direktiv 2004/38. Av de administrativa besluten framgår emellertid att det föreskrivna villkoret för laglig vistelse blir ett hinder vars resultat är uteslutandet från rätten till sociala förmåner (hälso- och sjukvård på statens bekostnad). Senäts ifrågasätter huruvida detta är förenligt med direktiv 2004/38 och förordning 883/2004. Med andra ord uppstår frågan huruvida den omständigheten att klaganden har komplett sjukförsäkring, vilket utgör ett villkor för laglig uppehållsrätt enligt direktiv 2004/38, kan motivera att han ska nekas registrering i hälso- och sjukvårdssystemet på statens bekostnad. Samtidigt uppstår frågan huruvida de begränsningar som uppställts för att skydda det lettiska socialförsäkringssystemets ekonomiska intressen är ändamålsenliga eller om de går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- 67 Dessutom bör frågan gällande **omvänd diskriminering** (*reverse discrimination*) prövas. I förevarande fall följer det av lagen om finansiering av hälso- och sjukvård att en familjemedlem till en arbetande unionsmedborgare har rätt till hälso- och sjukvård. Då klaganden är gift med en lettisk medborgare som inte har utövat sin rätt till fri rörlighet har han emellertid nekats tillgång till hälso- och sjukvård i egenskap av familjemedlem genom äktenskap.

- 68 EU-domstolen har fastställt att en unionsmedborgare inte omfattas av begreppet förmånstagare i den mening som avses i artikel 3.1 i direktiv 2004/38, i den mån unionsmedborgaren aldrig har utnyttjat sin rätt till fri rörlighet och alltid har uppehållit sig i en medlemsstat i vilken han eller hon är medborgare. Detta direktiv är därför inte tillämpligt på nämnda medborgare (domen i målet McCarthy, punkt 39).
- 69 EU-domstolen har även klargjort att unionsmedborgarskapet inte har till syfte att utvidga fördragets materiella tillämpningsområde till att även avse interna förhållanden som inte har någon anknytning till unionsrätten. I ett sådant fall borde all diskriminering av en medborgare i en medlemsstat regleras enligt lagstiftningen i det landet (domar i målen Land Nordrhein-Westfalen/Uecker och Jacquet/Land Nordrhein-Westfalen, punkt 23, Garcia Avello, punkt 26, Schempp, punkt 20, samt Gouvernement de la Communauté française och Gouvernement wallon, punkt 39).
- 70 EU-domstolen har samtidigt slagit fast att till de situationer som omfattas av unionsrättens materiella tillämpningsområde (*ratione materiae*) hör särskilt de som avser utövandet av de grundläggande friheter som garanteras genom fördraget och de som avser utövandet av rätten att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (domar i målen Nerkowska, punkt 26, Bidar, punkt 33, och Schempp, punkterna 17 och 18).
- 71 Om en person har utövat sin rätt till fri rörlighet enligt unionsrätten och den påverkar medborgarens rättigheter att erhålla en förmån enligt nationell rätt kan detta inte anses vara en intern situation som saknar anknytning till unionsrätten (domen i målet Nerkowska, punkt 29).
- 72 I ett mål har EU-domstolen bedömt att unionsrätten var tillämplig på en situation där den person som hade utövat rätten till fri rörlighet inte var sökanden själv utan dennes före detta maka. EU-domstolen slog fast att den omständigheten att en annan person utnyttjar de rättigheter som Europeiska unionen ger upphov till och att situationen i sin helhet medför en tillräcklig anknytning till unionsrätten innebär att dessa rättigheter även tillerkänns sökanden (domen i målet Schempp, punkt 25).
- 73 I förevarande fall är situationen annorlunda än i de ovannämnda målen eftersom klaganden själv, och inte hans maka, är den som har utövat sin rätt till fri rörlighet. I likhet med den nämnda dom från EU-domstolen kan detta emellertid inte anses vara en rent intern situation som saknar relation med unionsrätten. Det måste beaktas att all diskriminering på grund av nationalitet är förbjuden. Senäts har påpekat att i förevarande fall är det inte enbart klagandens unionsmedborgarskap som allvarligt påverkas, utan även grunden för de rättigheter som följer av detta medborgarskap (rätten till fri rörlighet). Även om klagandens maka, en lettisk medborgare, inte har utövat sin rätt till fri rörlighet borde samma unionsrättsliga bestämmelser tillämpas på honom som på familjemedlemmar till en unionsmedborgare.

- 74 Klaganden, i egenskap av make till en lettisk medborgare, borde ges tillgång till samma förmåner som unionsmedborgares familjemedlemmar som flyttar till Lettland av arbetsskäl.

ARBETS
DOKUMENT